

Jan ještě netuší, že na jeho dům se budou lidé jezdit dívat ze širokého okolí. Za chalupu, jejíž prostřední část od sednice po střechu zboří a pak postaví znovu ze skleněných tabulí, dostane jednoho dne významné architektonické ocenění a v devadesátých letech vyprojektuje několik podobných domů pro vracející se exulanty. Teď ale ještě nemá potuchu, jaký boom jednou zažije návrat k přírodě a jak vysoce ceněné budou stavby, které dokážou přírodu dovést až do příbytku. Anebo možná tuší, vizionář byl přece vždycky. Teď se hlavně těší, že bude žít v domě, který si vlastníma rukama zrekonstruoval. Že se s Annou uvelebí v podkroví pod průhlednou střechou a budou pozorovat hvězdy.

Když ho práce unaví, sedne si na špalek na dvoře a myslí na Annu. To křehké děvče by mělo nepochybně lepší život, kdyby se nepotkali na fakultě. Možná by teď projektovala ty svoje nemocnice a koncertní sály. Místo toho kreslí omalovánky a věří, že Bůh ji nakonec odmění za její věrnost a statečnost. Jak tak sedí a myslí na Annu, cítí, že mu na tvář dopadly kapky deště.

„Pojď se schovat, než se rozprší úplně,“ volá na ženu, když se objeví za rohem chalupy jako vždy po schůzce s Bohem celá prozářená a taky trochu udýchaná, jak poslední část cesty běžela, aby stihla zavřít slепice. Anna se udiveně zahledí k nebi bez mráčku.

Pak přistoupí k Janovi, vytáhne se na špičky a jemně olízne Janovi slzu z tváře. A pak druhou. Jan ji obejmě, zaboří obličej do vlasů vonících ozónem a zašeptá:

„Miluji tě, Anno. Nepřestávej svítit, prosím. Bez tebe to nedokážu.“

— - —

Anna se usmívá, i když ví, že teď by neměla. Z jedné strany ji podpírá dcera, z druhé vnučka. Rozárka je se svou měděnou svatozáří vlasů neskutečně podobná dědečkovi. Tomu dědečkovi, který vytrval a uspěl. Před kolegy, před zákazníky, ale hlavně sám před sebou. „A taky před tebou,“ říkal jí hlasem změněným nemocí.

Jan zemřel rok po vernisáži její výstavy. Její první výstavy v životě, kterou jí muž daroval k pětasedmdesátým narozeninám. Do poslední chvíle o ní neměla tušení. Ty obrazy nechám všechny zarámovat, ať se neponičí, říkal, když je odvážel z chalupy do Prahy. Nerada se s nimi loučila, ale asi měl pravdu. Za dva měsíce jeli do divadla. Foyer bylo plné lidí. A maleb. A drobných kreseb. A ilustrací. Tamhle dokonce pod sklem vidí obrázek, který Jan oné slunečné neděle přetrhl. Teď bylo na něm, aby jí osušil slzy. Neudělal to. Místo toho Annu tiše objal kolem pasu a pak plakali oba.

Teď Anna nepláče. Každému, kdo se ji snaží utěšit, ale přitom hovoří o ztrátě, věnuje neznatelný úsměv. Ona přece nic neztratila. Nemůžete ztratit to, co jste nikdy nevlastnili, myslí si. Jan nebyl můj, ale vždycky svůj. Ale můžete milovat to, co jste nikdy neviděli. Ona to přece dávno zná, miluje Boha. A ví, že on miluje ji.